

A man with dark hair, wearing a white long-sleeved shirt and a dark tie with a light-colored circular pattern, is leaning over a desk. He is holding a pen in his right hand and writing on a document. His left hand is resting on the desk near a stack of papers. The background is a plain, light-colored wall.

Paata
Shamugia

**Poslovni
pjesnik**

Paata
Shamugia

**Poslovni
pjesnik**

Zagreb, 2020.

Paata
Shamugia

**Poslovni
pjesnik**

S gruzijskoga prevela
Laura Šakaja

Književnost i tehnologije

Zamahnuo sam izvanrednim romanom Camila Josúa Cele
i prignječio na zid noćnoga leptira —
književnost postupno postaje praktična.
Tehnologije,
doista, neprestano nastoje
izgurati književnost.
“iPhone” bolje leži u ruci nego knjiga,
kao da se pokorava oblicima šake,
ali Camilo José Cela, ne zaboravimo,
bolje ubija leptira.
Nekada sam odlazio u zahod
s knjigama Laše Nadareišviliya, mekih listova,
ali poslije su izumili
tako nježan toaletni papir
(Bože, blagoslovi visoku tehnologiju!)
da su knjige gospodina Laše postale potpuno beskorisne.
Uvredljivo je, razumijem, ali što se može,
tehnologije su neprijatelji književnosti.
Nema zamjerki “Boschovu” hladnjaku,
on puno bolje hladi
nego, na primjer, Camilo José Cela,
međutim, romanom “Obitelj Pascuala Duartea”
može se potamaniti cijela obitelj leptira.
Evo u čemu je njegova snaga —
u praksi, destrukciji... Tko bi pomislio...
Poput ožalošćena člana obitelji promatram leptira
— žrtvu dobre književnosti
i mislim da se nas dvojica sada
znatno bolje razumijemo.

Naredba

Beskućnicima dodijeliti kuće,
Siromašnima – milijune,
Pjesnicima – nadahnuće,
Jeziku – kost,
Besanima – jednu ovcu, dvije ovce, tri ovce...
Zaljubljenima dodijeliti snagu da se
rasprše jedno u drugome.
Djeci dodijeliti igračke,
diktatorima također.
Mašti dodijeliti slobodu,
Gladnima – hranu,
vjetrovima dodijeliti drveće,
da predahnu na granama.
Političarima ne dodijeliti ništa.

Nespasenje

Čak i kad bi Gospodin branio grad,
uzalud je budan čuvar –
neće se nitko spasiti.
Kuće će zahvatiti plamen,
ceste će se zanjhati,
čeda će ustati iz kolijevki
i svima će pred očima poginuti,
jer
neće se nitko spasiti.
Putniku na dugoj stazi popustit će noge,
i, zakopana do pasa u vlastite udove,
nitko ga neće moći izvući,
u krevetu izniknut će zmije,
zidovi će proklijati rascijepljenim jezicima
i kazat će sve
što je dosad bilo nezgodno reći.
Uzalud je budan čuvar,
uzalud je budna majka –
nitko se neće spasiti.
Gatare više neće moći proricati iz ruke,
čitatelji više neće moći čitati knjige,
molitelji više neće moći izricati molitve,
političari više neće moći govoriti,
umjesto zvukova iskašljat će krvave krajnike –
nitko se neće spasiti.
Platane će obrasti lišćem od betona,
putnici će izgubiti sjene,

rijeći će postati teške poput kamena,
naša će se usta napuniti kamenjem
i umjesto nas će šaptati naše sjene –
nitko se neće
spasiti.

Dadilje će napustiti čeda,
preko ramena će prebaciti automate, kao križeve,
i u svakoga će prolaznika ispaliti metke,
a mrtve će, za provjeru, blagosloviti –
nitko,
nitko,
nitko se neće spasiti,
a tko se spasi,
ni taj se neće spasiti,
neće preživjeti
isprepletanje razloga i odnosa,
kobni sudar sreće i slučajnosti –
nitko se neće spasiti.

Varali su se misleći
da će izmisliti razloge,
pozvati se na alibije,
iznijeti planove,
uzalud je budan čuvar,
uzalud je budan grad,
uzalud je budan roditelj,
uzalud je ovaj nemir –
nitko,
nitko se neće spasiti.

Pornografija

*Posvećena je Ministarstvu unutarnjih poslova Gruzije koje je kao pornografiju zabranilo film "Ljubav" Gaspara Noé.
Posvećena je također i osobama koje distribuiraju tajne zapise što prikazuju privatni život.*

Od javnih aktivnosti
pornografija je najslavnija.
Sasha Gray je javna osoba,
koja je pridonijela odgoju generacija
više nego Noam Chomsky, Hegel ili Dimitri Uznadze.
Vrijeme je da zatražimo nastavu iz pornografije!
Od prvog razreda!
"Ovo je cvijet, ovo je prst, konkretno, srednji prst."
Učitelji moraju biti goli —
Odjeveni učitelji jesu reakcionarna pojava,
beživotan ostatak prošlosti.
Djeca imaju pravo znati istinu.
Sveti Nikola ne postoji,
ali postoji Indigo Augustine,
štoviše postoje njene neponovljive grudi,
Ispovijesti Svete Indigo Augustine –
metaforička pornografija.
Njeno duboko grlo
nije banalni erotizam,
nego je to izvođenje drevnog antičkog misterija,
umjetnička aluzija,
čin podsjećanja na kult Falusa.
Djeca moraju znati što im roditelji kriju,
Ili zašto drhte ruke njihovoj starijoj braći,

kada dodiruju zaobljene predmete,
 zašto njihovi očevi gutaju sline
 kad ugledaju kratku haljinu mlade susjede
 što lebdi u zraku kao retoričko pitanje...
 Stoga u školama moramo učiti pornografiju.
 Neka se uče Jenna Jameson i Nina Mercedes
 umjesto Schillera, Galaktiona Tabidzea ili Homera!
 (Sasha Gray pripada klasici, stoga se mora učiti kasnije.)
 Javne intelektualce treba zamijeniti javnim pornografima,
 kako bi generacije bile obrazovane!
 Satovi Kunilingusa od devetog razreda,
 BDSM ispiti za upise na fakultete,
 dobri učenici moraju bičevati sami sebe.
 “Zar nije Dildo hladno oružje?” –
 pita policajac.
 On je tek počeo raditi u Ministarstvu unutarnjih poslova.
 “Dildo – *džildo* ¹!” – pronalazi novu rimu pjesnik početnik
 i zapljusne neukoga policajca rundom bukakea –
 japanska tehnologija je uvijek pouzdana.
 Prije par godina Irakli Kakabadze želio je
 provesti javni performans s grupnom masturbacijom u
 zgradi parlamenta.
 Međutim, današnji zastupnici ukrali su mu ideju
 i sada bez zaštite autorskih prava
 svakodnevno ponavljaju tu predstavu.
 Usput rečeno, možete se i vi pridružiti
 ako ste još u snazi.

Društvo za širenje pornografije –
divan je naziv za organizaciju
koja će stvoriti estetske preduvjete
za promjenu etičkih osnova.
Bit će otpora,
ali moramo vjerovati u ovu ideju,
kao što je Martin Luther vjerovao u 95 teza,
kao što Putin vjeruje u povratak Sovjetskog Saveza,
kao što Trump vjeruje da rat može donijeti mir,
a Bidzina Ivanišvili vjeruje u Bidzinu Ivanišvili.
Postoje ljudi koji hodaju na način
da ne dodiruju tlo,
oni kažu da je pornografija perverzija,
pri tome sklapaju usta, kao da pokušavaju izgovoriti slovo “U”,
mršte lice,
kao da njihovo rođenje nije bilo rezultat koitusa,
nego su poput Atene Palade
iskočili izravno iz Zeusove glave.

Pornografija je javna stvar,
prava društvena pojava,
javni diskurs.
Svaki falus što udara po licu Sashe Grey
politička je izjava,
snažna društvena poruka
kojoj se ozbiljno treba pristupiti,
pomno je proučiti,

istražiti pravac njezina kretanja –
ona može odrediti našu budućnost.
Kada posiješ kromosome u različite žene
a na njihovoj vagini tvoj penis neumorno ispisuje
genetsku matricu,
osjećaš otajstvo pornografije,
gramatiku tijela,
kad se tvoj subjekt susreće s ustima svojega objekta,
što može biti znanstvenije, točnije i jasnije.
Što nam više od toga može dati država?

Državi se priviđaju utvare samo
kada je riječ o Gasparu Noé.
Država se bori protiv pornografije,
bori se protiv ljubavi, i ne samo Gaspara Noé,
bori se protiv ljubavi kao ideje,
jer ljubav nije kapital,
ona ne donosi investicije,
ne povećava proračun (upravo suprotno)...
O moj Bože, kakav grubi pragmatizam.
Ostavite nam nešto sveto,
što neće biti izopačeno političkim darvinizmom.
Ostavite nam besprijeekorne otoke RedTube, Pornhub i
YouPorn.
Vlasti, makni ruke s mojih genitalija,
makni ruke s mojih ruku (one su već zauzete),
i ja ću vam ispričati psihološku priču:

Zamislite djecu, traumatiziranu pornografijom:
redatelj je okrutan.

U nekom od kadrova

vagina glumice pojavljuje se u krupnom planu
i pogleda ravno u raširene oči djece.

Kakav poznat i kakav opasan pogled — misle oni
i osjećaju grižnju savjesti.

Oni još nisu čuli o Platonovoj špilji,
stoga su njihove asocijacije
ograničene na izravno imenovanje straha.

Oni će odrasti

i taj uporni pogled

svake će ih minute podsjećati na početak smrti.

Poslovni pjesnik

Krećem se jezikom (bez vize),
sklapam poslovni ugovor s glagolima
i imenicama,
dogovaram primirje među usklikima.
Ja sam poslovni pjesnik.
Vodim diplomatske pregovore
s binarnim opozicijama,
stojim iza glagola — pristojan sam,
ali prošlom vremenu okrećem leđa — drzak!
Provjeravam svoj vlastiti korijen — moram stajati čvrsto.
Ja sam poslovni pjesnik.
Usavršavam forme veznika — u formi sam.
Dovodim u red
urušenu infrastrukturu svojega tijela — trčim.
S ciljem rasterećenja ulažem hormonske investicije
u prvu djevojku koju susrećem — oho!
Ništa osobno, samo pjesma.
Ja sam poslovni pjesnik.
Onaj koji je godinama živio u zatvoru spremnih odgovora,
amnestiram sve.
Vrijeme je da se svima dosudi sloboda!
Vrijeme je da se svima dosudi ljubav!
Tako nam treba!
Nulta tolerancija prema sitnim zanosima!
Ja sam poslovni pjesnik.

Pokušavam iskorijeniti separatizam –
otuđenje između jezika (to jest Države)
i čovjeka (to jest čovjeka).
Onaj tko govori, uvijek laže.
Onoga tko piše, raskrinkavaju
laži koje ispisuje.
Moji su laži osrednje,
moje su pjesme neposredne.

Reklamna pauza

Želim kuću
želim čaj
želim kavu
želim novac
želim seks
želim seks u Kleopatrinoj kupaonici
želim reklamnu pauzu
želim drugi svezak Freudove psihoanalize
i treći svezak Freudove psihoanalize
i četvrti svezak Freudove psihoanalize
želim evoluciju
želim psihičku mutaciju
želim biti Walt Whitman
a da vi budete teroristi
želim Dada
želim dadu
želim Europsku uniju i europski uređen stan
želim zujanje
crnoga kosa
doline Šorapani
daleke predjele Gurđistani
crne ljude u crnim odorama
želim asfalt
želim Lindu
želim pandu
želim inkluzivne anđele
i ekskluzivne emisije na BBC-u

želim da mi 100 milijuna sjedne na osobni račun
a da mi u krilu sjedi Miss Amerike
želim kavu
želim kavu
želim kavu i nenaseljene otoke
želim asimetrične bogove
i simetrične prijatelje
želim formulu ekonomske krize
i formulu ljudske sreće
želim jeftinu rakiju
i jahtu u prolazu Dardaneli
i jahtu na Tihom oceanu
želim Goncourtovu nagradu
iza toga Bookerovu nagradu
iza toga Nobelovu nagradu
da kupim kuću
da kupim lutke za svoju ženu
da kupim spokojnu smrt
da kupim mali prostor u raju
gdje ću se dobro naspavati.

Zašto pišem?

Često sebi postavljam to pitanje,
ali nikad nemam odgovor.
I uvijek kad nemam odgovor
pišem,
to jest: pišem jer nemam odgovor –
to bi mogao biti odgovor na ovo pitanje,
sladokuščev kamen ubačen istodobno
u dvorište upitanoga i onoga tko pita...

Idem po vjetru (poput Mozarta)
i mislim da ću sljedeću pjesmu,
koju ću vjerojatno napisati za nekoliko mjeseci,
započeti prikazom prirode,
s opisom krckanja šljunka
pod nesigurnim nogama djeteta što tetura u zelenom
drvoredu,
a radi većeg učinka, u nekoj fazi
uvest ću i psa
(jer je simbol predanosti
i općenito, izaziva pozitivne emocije).

I ta će pjesma biti osuđena na odgovor,
kao i sve pjesme,
vjerodostojne kao svjedok koji se zaklinje:
kunem se da ću govoriti poeziju,
samo poeziju i ništa osim poezije.

Pitaju me: Zašto pišeš?

I ja u strahu zurim u grbavi interpunkcijski ponor
što se pruža između ovog pitanja i mogega tijela.

პაატა
შამუგია

საქმიანი
პოეტი

ლიტერატურა და ტექნოლოგიები

კამილო ხოსე სელას არაჩვეულებრივი რომანი
მოვიქნიე

და ღამის პეპელა კედელზე მივასრისე -
ლიტერატურა თანდათან პრაქტიკული ხდება.

ტექნოლოგიები,

დიახ, ისინი მუდმივად ცდილობენ

ლიტერატურის ჩაჩოჩებას,

“აიფონი” წიგნზე კარგია ხელში დასაჭერად,

თითქოს მტევნის ფორმებს ნებდება,

მაგრამ კამილო ხოსე სელა, ნუ დავუკარგავთ,

უფრო კარგად კლავს პეპელას.

ოდესღაც ლაშა ნადარეიშვილის

რბილფურცლიანი წიგნებით შევდიოდი

საპირფარეშოში,

მაგრამ მერე ისეთი ფუმფულა

ტუალეტის ქაღალდები გამოიგონეს

(ღმერთო, დალოცე მაღალი ტექნოლოგიები!),

რომ სრულიად გამოუსადეგარი გახდა ბატონი

ლაშას წიგნები.

საწყენია, მესმის, მაგრამ რას გააწყობ -

ტექნოლოგიები მტრობენ ლიტერატურას.

არაფერი დაეწუნება “ბოშის” მაცივარს,

გაცილებით კარგად აციებს,

ვიდრე, მაგალითად, კამილო ხოსე სელა,

მაგრამ “პასკუალე დუარტეს ოჯახით”

პეპლების მთელი ოჯახის გაუვნებელყოფა

შეიძლება.

აი, სად არის მისი ძალა -
პრაქტიკაში, დესტრუქციაში... ვინ იფიქრებდა...
ჭირისუფალივით დავფურებ პეპელას,
რომელიც კარგმა ლიტერატურამ იმსხვერპლა
და ვფიქრობ, რომ ჩვენ ახლა
გაცილებით კარგად გვესმის ერთმანეთის.

ბრძანება

დაე, მიეცეთ უსახლკაროებს სახლები,
უფულოებს – მილიონები,
პოეტებს – შთაგონება,
ენას – ძვალი,
უძილოებს – ერთი ცხვარი, ორი ცხვარი, სამი ცხვარი...
შეყვარებულებს მიეცეთ ძალა,
გაიფანტონ ერთმანეთში.
ბავშვებს მიეცეთ სათამაშოები,
დიქტატორებსაც.
ფანტაზიას მიეცეს გასაქანი,
მშივრებს – საკვები,
ქარებს მიეცეთ ხეები,
რომ ტოტებზე ჩამოისვენონ.
პოლიტიკოსებს არ მიეცეთ არაფერი.

არგადარჩენა

უფალმაც რომ დაიცვას ქალაქი,
ამაოდ ფხიზლობს გუშაგი -
ვერავინ გადარჩება.
სახლებს ცეცხლი წაეკიდება,
გზები მოირყევა,
ჩვილები აკვნებიდან წამოდგებიან
და თავებს დემონსტრაციულად დაიხოცავენ,
რადგან
ვერავინ გადარჩება.
შორ გზაზე შემდგარს ფეხები დაუღლვება,
და საკუთარ კიდურებში წელამდე ჩაფლულს
ვერავინ იხსნის,
ლოგინებში გველები აყვავდებიან,
კედლები ორკაპა ენებს გამოიბამენ
და იტყვიან ყველაფერს,
რის გამოთქმაც აქამდე უხერხული იყო.
ამაოდ ფხიზლობს გუშაგი,
ამაოდ ფხიზლობს დედა -
ვერავინ გადარჩება.
მკითხავები ხელისგულზე ვედარ წაიკითხავენ,
მკითხველები ლექსებს ვედარ წაიკითხავენ,
მლოცველები ლოცვებს ვედარ წაიკითხავენ,
პოლიტიკოსები ხმას ვერ აიმაღლებენ,
ბგერების ნაცვლად სისხლიან გლანდებს
ამოანთხევენ -
ვერავინ გადარჩება.
ჭადრები ბეტონის ფოთლებს დაისხამენ,

მგზავრები ჩრდილებს დაკარგავენ,
სიტყვები ქვებივით დამძიმდებიან,
ქვებით პირები ამოგვესება
და ჩვენ ნაცვლად ჩვენი ჩრდილები იჩურჩულებენ -
ვერავენ
გადარჩება.
ძიძეები ჩვილებს მიატოვებენ,
ავტომატებს გაიდებენ მხრებზე ჯვრებივით
და ყველა შემხვედრს ტყვიებით აკურთხებენ
მკვდრებს კი საკონტროლო კურთხევას დაახლიან -
ვერავენ,
ვერავენ,
ვერავენ გადარჩება
და ვინც გადარჩება,
ვერც ის გადარჩება,
ვერც გადაურჩება
მიზეზების და კავშირების
უმკაცრეს გადაკვეთას,
ბედნიერების და შემთხვევითობის
ავარიულ ჯახს -
ვერავენ გადარჩება.
სულ ტყუილად ეგონათ,
მიზეზებს მოიდებდნენ,
ალიბებს დადებდნენ
და გეგმებს დადებდნენ,
ამაოდ ფხიზლობს გუშაგი,
ამაოდ ფხიზლობს ქალაქი,

ამაოდ ფხიზლობს მშობელი,
ამაოა ეს ფაციფუცი –
ვერავინ,
ვერავინ გადარჩება.

პორნოგრაფია

*ემღვნება საქართველოს შინაგან საქმეთა სამინისტროს,
რომელმაც გასპარ ნოეს “სიყვარულის” წინააღმდეგ
პორნოგრაფიის ბრალდებით საქმე აღძრა.
ასევე, ემღვნება იმ ადამიანებს, რომლებიც ავრცელებენ
პირადი ცხოვრების ამსახველ ფარულ ჩანაწერებს.*

საზოგადოებრივ საქმიანობათაგან
პორნოგრაფია ყველაზე დიდებულია.
საშა გრეი არის საზოგადო მოღვაწე,
რომელსაც თაობების აღზრდაში უფრო დიდი
წვლილი აქვს შეტანილი,
ვიდრე ნოამ ჩომსკის, ჰეგელს ან დიმიტრი უზნაძეს.
დროა, მოვითხოვოთ პორნოგრაფიის გაკვეთილები!
პირველი კლასიდანვე!
“აი ია, აი თითი, კერძოდ კი – შუათითი”.
მასწავლებელი უნდა იყოს შიშველი –
ჩაცმული მასწავლებელი რეაქციონერული მოვლენაა,
წარსულის უსულგულო გადმონაშთი.
ბავშვებს აქვთ უფლება, იცოდნენ სიმართლე.
სანტა კლაუსი არ არსებობს,
მაგრამ არსებობს ინდიგო აუგუსტინი,
და კიდევ უფრო მეტად არსებობს მისი
განუმეორებელი მუძუფები,
ინდიგო ნეტარი აუგუსტინის აღსარებანი –
მეტაფრასული პორნოგრაფია.
უნდა გვესმოდეს, რომ მისი სიღრმისეული მიწეტი
არაა ბანალური ეროტიზმი.

ეს არის უძველესი ანტიკური მისტიერიის განმეორება,
მხატვრული ალუზია,

ფალოსის კულტის შეხსენებითი აქტი.

ბავშვებმა უნდა იცოდნენ, თუ რას უმაღავენ მათ
მშობლები,

ან რატომ უთრითთ მათ უფროს ძმებს ხელები,

როცა ჩადრმავებულ საგნებს ეხებიან,

რატომ ყლაპავენ ნერწყვს მათი მამები,

როცა მეზობლის გოგოს მოკლე კაბა

რიტორიკულ კითხვასავით ჰაერში დაეკიდება...

ამიტომ უნდა ვასწავლოთ პორნოგრაფია სკოლებში,

შილერის, გალაკტიონის ან ჰომეროსის ნაცვლად

ჯინა ჯეიმსონი და ნინა მერსედესი!

(საშა გრეი კლასიკაა, ამიტომ მოგვიანებით)

საჯარო ინტელექტუალები უნდა ჩაანაცვლონ საჯარო
პორნოგრაფებმა,

დაე, განათლდნენ თაობები!

კუნილინგუსის სემინარები მეცხრე კლასიდან

BDSM-გამოცდები აბიტურიენტებისთვის

კარგი მოსწავლე მათრახს დაირტყამს

არის თუ არა დილდო ცივი იარაღი?

კითხვას სვამს პოლიციელი.

მან ეს-ესაა დაიწყო მუშაობა შინაგან საქმეთა

სამინისტროში.

დილდო-ჯილდო! პოულობს ახალ სარიტმო წყვილს

დამწყები პოეტი

და უხერხული კითხვის ავტორ პოლიციელს
ბუკაკეთი გადაცხრილავს – იაპონური
ტექნოლოგიები საიმედოა.

ორიოდ წლის წინ ირაკლი კაკაბაძეს უნდოდა
საჯარო ჯგუფური მასტურბირება პარლამენტის
შენობაში.

თუმცა, მას დღევანდელმა დეპუტატებმა მოჰპარეს
ეს პერფორმანსი

და ახლა საავტორო უფლებების დაცვის გარეშე
ყოველდღიურად იმეორებენ ამ წარმოდგენას.
თუმცა, შეგიძლიათ შეუერთდეთ,
ვისაც მკლავი ჯერ კიდევ გიჭრით.

პორნოგრაფიის გამავრცელებელი საზოგადოება -
მშვენიერი სახელწოდებაა -

რომელიც შექმნის ესთეტიკურ წინაპირობებს
ეთიკური ბაზისების შესაცვლელად.

წინააღმდეგობა იქნება,

მაგრამ საჭიროა ისევე გვწამდეს ამ იდეის,
როგორც მარტინ ლუთერს სწამდა 93 თეზისის,
როგორც პუტინს – საბჭოთა კავშირის აღდგენის,
როგორც ტრამპს – ომით მოტანილი მშვიდობის,
როგორც “ასავალ-დასავალს” – პანტელეიმონ
გიორგაძის,

როგორც ბიძინა ივანიშვილს – ბიძინა ივანიშვილის.

არიან ადამიანები, რომლებიც ისე დადიან,
მიწას ფეხს არ აკარებენ,
პორნოგრაფია პერვერსიაა, ამბობენ ისინი
და პირს ისე მუწავენ, თითქოს ასო “უ”-ს
წარმოთქმას ცდილობენ,
სახეს მანჭავენ,
თითქოს კოიტუსის შედეგად კი არ დაიბადნენ,
არამედ ათენა პალადასავით
პირდაპირ ზევსის თავიდან გადმოსკუპდნენ.
პორნოგრაფია არის საჯარო ღვწა,
წმინდად საზოგადოებრივი მოვლენა,
საჯარო დისკურსი.
ყოველი ფალოსი განივად გადარტყმული საშა
გრეის სახეზე
არის პოლიტიკური განაცხადი,
მძლავრი სოციალური მესიჯი
და მას სერიოზულად უნდა მივუდგეთ,
გამოწვლილვით შევისწავლოთ,
გამოვიკვლიოთ მისი მოძრაობის ტრაექტორია -
მან შეიძლება ჩვენი მომავალი განსაზღვროს.
როცა ქრომოსომებს აბანდებ სხვადასხვა ქალში
და მათ საშოზე შენი პენისი დაუღალავად წერს
გენეტიკურ მატრიცას.
ყოველთვის გრძნობ პორნოგრაფიის იდუმალებას,
სხეულების გრამატიკას,
როცა შენი ქვემდებარე მის შემასმენელს პირში
თანხვდება.

განა, რა არის ამაზე მეტად სამეცნიერო, ამაზე ზუსტი და
მკაფიო.

რა უნდა მოგვცეს ამაზე მეტი სახელმწიფომ.

სახელმწიფო ლანდებს სასახლეში მხოლოდ მაშინ ელის,
როცა საუბარი გასპარ ნოეზეა.

სახელმწიფო ებრძვის პორნოგრაფიას,

ებრძვის სიყვარულს და არა მხოლოდ გასპარ ნოესას

ის ებრძვის სიყვარულს, როგორც იდეას,

რადგან სიყვარული არ არის კაპიტალი,

მას არ მოაქვს ინვესტიციები

არ ზრდის ბიუჯეტს (უმაღლესი პირიქით)...

ღმერთო ჩემო, რა უხეში პრაგმატიზმია,

დაგვიტოვებ რაიმე წმინდა,

რასაც პოლიტიკური დარვინიზმით არ შეგვირყვნით.

დაგვიტოვებ RedTube-ის, Pornhub-ისა და YouPorn-ის

უმაღლესი კუნძულები.

ხელი აიღე ჩემი გენიტალიებიდან, ხელისუფლებავ,

ხელი აიღე ჩემი ხელებიდან (მე ის უკვე დაკავებული
მაქვს),

და მოგიყვები ფსიქოლოგიურ იგავს:

წარმოიდგინეთ ბავშვები, ტრავმირებულნი

პორნოგრაფიით:

რეჟისორი შეუბრალებელია.

რომელიღაც კადრში

მონაწილე ქალის საშო ახლო ხედით ჩნდება,

და ჩახედავს გადიდებულ თვალებში,
რა ნაცნობი მზერაა და რა საშიში, – ფიქრობენ ისინი
და სინდისის ქენჯნას გრძნობენ.
მათ ჯერაც არაფერი გაუგიათ პლატონის
გამოქვაბულის შესახებ,
ამიტომ მათი ასოციაციები
შიშის უშუალო დასახელებით შემოიფარგლება.
გაიზრდებიან
და ეს დაჟინებული მზერა
ყოველ წუთას შეახსენებთ სიკვდილის დასაწყისს.

საქმიანი პოეტი

მიმოვდივარ ენაში (უვიზოდ),
ვდებ საქმიან კონტრაქტს ზმნებთან და
არსებით სახელებთან,
შორისდებულებს შორის ვდებ ზავს.
მე საქმიანი პოეტი ვარ.
ვაწარმოებ დიპლომატიურ მოლაპარაკებებს
ბინარულ ოპოზიციებთან,
ზმნისწინის უკან ვდგები – თავაზიანი ვარ,
მაგრამ წარსულ დროს ზურგს ვაქცევ – თავხედი!
ფუძეს ვუსინჯავ საკუთარ თავს – მყარად უნდა ვიდგე.
მე საქმიანი პოეტი ვარ.
ვხვეწ ურთიერთობის ფორმებს – ფორმაში ვარ.
ვაწესრიგებ ჩემი სხეულის
ჩამოქცეულ ინფრასტრუქტურას – დავრბივარ.
განტვირთვის მიზნით, პირველსავე შემხვედრ გოგოში
ვდებ ჰორმონების ინვესტიციას – ოჰო!
არაფერი პირადული, მხოლოდ ლექსი.
მე საქმიანი პოეტი ვარ.
ის, ვინც წლობით ცხოვრობდა მზა პასუხების ციხეში,
ყველა ამნისტიით გამოვუშვი.
დროა, ყველას მოგვესაჯოს მშვიდობა!
დროა, ყველას მოგვესაჯოს სიყვარული!
ახია ჩვენზე!
ნულოვანი ტოლერანტობა წვრილმან გატაცებებს!
მე საქმიანი პოეტი ვარ.
ვცდილობ აღმოვფხვრა სეპარატიზმი –
გაუცხოება ენას (ანუ სახელმწიფოს)

და ადამიანს (ანუ ადამიანს) შორის.
ის, ვინც ლაპარაკობს, ყოველთვის ტყუის.
ვინც წერს, მას კი მუდამ ამჟღავნებს
ის, რასაც წერისას ტყუის.
ჩემი ტყუილი საშუალოა,
ჩემი ლექსები – უშუალო.

სარეკლამო პაუზა

მინდა სახლი
მინდა ჩაი
მინდა ყავა
მინდა ფული
მინდა სექსი
მინდა სექსი კლეოპატრას აბაზანაში
მინდა სარეკლამო პაუზა

მინდა ფროიდის ფსიქოანალიზის მეორე ტომი
და ფროიდის ფსიქოანალიზის მესამე ტომი
და ფროიდის ფსიქოანალიზის მეოთხე ტომი
მინდა ევოლუცია
მინდა ფსიქიკური მუტაცია
მინდა მე უოტ უიტმენი ვიყო
და თქვენ იყოთ ტერორისტები
მინდა დადა
მინდა დედა
მინდა ევროკავშირი და ევრორემონტი
მინდა შიშინი
შავი შაშვი
შოი შორაპანი
შორია გურჯისტანამდე
შავსა კაცსა შავქუდოსანსა
მინდა ასფალტი
მინდა ლინდა
მინდა პანდა
მინდა ინკლუზიური ანგელოზები

და ექსკლუზიური გადაცემები `ბი-ბი-სი-“ზე
მინდა პირად ანგარიშზე 100 მილიონი მეჯდეს
და კალთაში “მის ამერიკა” მეჯდეს
მინდა ყავა
მინდა ყავა

მინდა ყავა და უკაცრიელი კუნძულები
მინდა ასიმეტრიული ღმერთები

და სიმეტრიული მეგობრები
მინდა ეკონომიკური კოლაფსის ფორმულა
და ადამიანური ბედნიერების ფორმულა
მინდა იაფფასიანი არაყი
და იახტა დარდანელის სრუტეში
და იახტა წყნარ ოკეანეში
მინდა გონკურების პრემია
მერე ბუკერის პრემია
მერე ნობელის პრემია
რომ ვიყიდო სახლი
რომ ვიყიდო თოჯინები ჩემი ცოლისთვის
რომ ვიყიდო მშვიდი სიკვდილი
რომ ვიყიდო სამოთხეში პატარა ფართი
სადაც კარგად გამოვიძინებ.

რატომ ვწერ?

ხშირად ვსვამ ამ კითხვას,
მაგრამ პასუხი არასოდეს მაქვს.
და ყოველთვის, როცა პასუხი არ მაქვს,
ვწერ.

ესე იგი: ვწერ, რადგან პასუხი არ მაქვს –
ეს შეიძლებოდა ყოფილიყო პასუხი ამ კითხვაზე,
დახვეწილი ჰედონისტის ირიბი ქვა
ნასროლი, ერთდროულად, მკითხველის და
კითხულის ეზოში...

მივდივარ ქარში (როგორც მოცარტი)
და ვფიქრობ, რომ მომდევნო ლექსს,
რომელსაც ალბათ რამდენიმე თვეში დავწერ,
დავიწყებ ბუნების აღწერით,
მწვანე ხეივანში ჩვილის ბაჯბაჯის,
კენჭების წკაპუნის გამოხატვით,
მეტი ეფექტურობისთვის,
ძაღლსაც შემოვიყვან რომელიმე ტაეპში
(ერთგულების სიმბოლოა
და ზოგადად, დადებით ემოციებს იწვევს).

ეს ლექსი კი იქნება პასუხისთვის განწირული,
ისევე, როგორც ყველა ლექსი,
რომელიც სანდოა, როგორც ნაფიცი მოწმე:

ვფიცავ, რომ ვიტყვი პოეზიას,
მხოლოდ პოეზიას და არაფერს პოეზიის გარდა.

მეკითხებიან: რატომ წერ?
და ამ კითხვასა და ჩემს სხეულს შორის აღმართულ
პუნქტუაციის კუზიან უფსკრულს
შიშით ჩავყურებ.

Paata
Shamugia

**A Busy
Poet**

Translated from Georgian by
Manana Matiashvili
and Kristian Karlsson

Literature and technology

I hurled a great novel by Camilo José Cela
at the night butterfly, smashing it against the wall.
Got it? Step by step literature becomes practical,
while technology tries to somehow take its place:
The iPhone fits the hand better,
seems to have surrendered to the shape of fingers.
Well, let's not behave as ungrateful people,
but Camilo José Cela, we have to confess,
is better at killing butterflies.
Once I used to bring a paperback edition of Lasha
Nadareishvili
to the bathroom
but then the super soft toilet paper appeared
(God bless high tech!)
and his books became useless.
That's a pity, but what to do? That's how
technology deals with literature.
I have nothing against my fridge from Bosch—
it freezes better than, say, Camilo José Cela,
but, to be honest, with a book titled *The Family of Pascual*
Duarte
you can thoroughly ruin a complete family of butterflies.
Look, this is where its power lies—
in practice, in destruction... Who would expect that!?
I'm looking at the butterfly right now, like a speechless
mourner.

It seems to have become the sacrifice of great literature.
I think we might be able to understand each other better
now—
me and the butterfly.

Orders

Let there be houses for the homeless,
millions for the broke,
inspiration for the poets,
a skeleton for the tongue,
sheep for the sleepless—one sheep, two sheep, three sheep...
let there be strength for those in love
to spread themselves in each other,
let there be toys for the kids,
for the dictators too,
let there be freedom for the imagination
and food for the hungry,
let there be trees for the winds
to get some rest in the branches,
let there be nothing at all for the politicians.

Unsurviving

Even if my Lord defends the city,
the vigilance of the watchman is pointless — nobody will
survive.

Houses will be set on fire, roads will sway,
all infants will climb out of their cradles
and kill themselves in front of people
because nobody will survive.

The legs will start to melt on the one who is treading the
long way
and a man half-buried in his own limbs
can't be saved by anyone;
snakes will flourish in our beds and the split tongues will
sprout from the walls,
and they will tell everything that was inappropriate to talk
about before.

The vigilance of a watchman,
the vigilance of mothers is pointless — nobody will survive.
Fortune-tellers won't be able to read any palms,
readers won't be able to read any poems,
worshippers won't be able to read any prayers,
politicians won't talk so loudly,
instead they will cough and throw their bleeding tonsils
away — nobody will survive.

Plane trees will sprout leaves of cement, passengers will
lose their shadows,

words will be as heavy as stones, our mouths will be fed
up with stones
and our shadows will murmur in our place.
Nobody will survive.
All baby-sitters will abandon the babies,
with rifles carried across their shoulders they are shaped
as crosses
and bless everybody in sight with a bullet
(as for the already dead, they will get their blessings
discharged just in case) —
nobody,
nobody,
nobody will survive.
Even the one likely to survive will not survive at all,
because nobody will survive
the most severe intersection of reason and result,
a fatal attack of happiness and accidentally.
Nobody will survive.
It was wrong to believe they would fathom the reasons,
provide themselves with alibis or make arrangements.
The vigilance of the watchman is pointless,
in vain as the vigilance of cities,
meaningless as the vigilance of parents,
doing anything is like chasing the wind,
nobody,
nobody will survive.

Porn

(The publicist's poem-manifesto)

Dedicated to the Ministry of Internal Affairs of Georgia, that banned the movie Love by Gaspar Noé, choosing to regard it as pornography. Also dedicated to people who publish illegal records of private life.

Among public activities
nothing is as noble as pornography.
Sasha Grey is the single public figure
who has contributed more to the education of these
generations
than Noam Chomsky, Friedrich Hegel or Dimitri Uznadze.
It's time to put porn on the curriculum
from the very first grade, teaching kids this way:
This is a violet. This is a finger, namely, the middle finger.
Teachers must appear naked at work.
Any dressed teacher would be considered reactionary, a
frigid relict of the past.
The children have the right to know the truth:
Santa Claus does not exist, while Indigo Augustine does,
and her amazing breasts exist even more.
Confessions by Saint Indigo Augustine – seems to be
apocryphal porn.
We shouldn't consider her deep throat to be some banal
eroticism.
It's the continuation of an ancient ritual, or just a literary
allusion

that brings to mind the actions of the Phallic cult.
The children should learn what their parents hide from
 them,
why the hands of their elder brothers tremble
when touching objects with cavities;
why their fathers show signs of desire
when the short dress of a neighborhood girl
lingers in the air like an interrogation mark.
That's why we should teach pornography in school,
better to teach Jenna Jameson and Nina Mercedez
than Friedrich Schiller, Galaktion Tabidze and Homer.
(Sasha Grey is essential to pornography, so let's get back
 to her later on.)
Famous intellectuals should leave place for public
 pornographers,
may the new generations learn!
Classes in cunnilingus will be held in ninth grade,
while final exams in BDSM are for graduates.
Any good student is sure to be whipped.
"A dildo, it's a cold iron, isn't it?" the policeman asks.
"Dildos—Prose," the young poet with a new rhyme
will shoot a round of bukkake at the ignorant policeman
(Japanese technology is always reliable!).
Some years ago Irakli Kakabadze made plans for a
 performance
of group-masturbation in front of the Parliament building.

But our current members of parliament did steal that idea
and perform it on a daily basis now
without defending the rights of immaterial property.
By the way, you can join them if you still put such a deep
trust in your libido.

The Porn Developing Society-

such a wonderful name for an organization
that will create an esthetic platform
for changing the basics of our ethics.

It's an oxymoron but we need to believe in it,
as Martin Luther believed in his "95 Theses,"
as Putin believes in a reunion of the Soviet Union,
as Trump believes that war can make peace,
as Bidzina Ivanishvili believes in Bidzina Ivanishvili.
There are people who walk as if
they don't touch ground at all—
and they say that porn is the perversion.

When they utter this phrase they shape their mouths
as if intending to say "O" with a grin.

One might think they weren't born after coitus
but straight out of the head of Zeus like Pallas Athena.

Pornography is a distinguished profession,
a kind of social work, the general discourse.

Each phallus ejaculating on Sasha Grey's face
equals a political statement, or an important social
announcement —

We must treat it seriously
and think it thoroughly through,
we must also investigate the trajectory
as it is about to set our future – I mean by the investment of
chromosomes
in various women, the penis is like a pen writing the matrix
of genes on vaginas.
You experience the mystery of porn, the grammar of bodies,
when your *noun* penetrates her *verb*.
It couldn't be more scientific, more precise, or even clearer.
What else could a state provide?
Our country is only waiting for the ghosts of
misunderstanding
when there is talk about Gaspar Noé— although the State is
against porn,
it is Love it fights, including that of Gaspar Noé, it fights the
concept of Love as Love is not money
and won't be followed by investments.
It won't increase the budget (rather the other way around).
Oh, my God, what a crude pragmatism...
Leave us something sacred
uncorrupted by your political Darwinism.
Don't touch the innocent lagoons of RedTube, Pornhub
and YouPorn!
Hey, you, government officials, keep your hands off my
genitalia!
Keep your hands off my hands (one is already busy).

I'll tell you a psychological fable:
Here you have the children, traumatized by porn:
the producer is ruthless:
in one of the close-ups the vagina looks directly into
the wide open eyes of the children.
A gaze so familiar and frightening, the children think,
and experience remorse.
They have yet to hear about Plato's cave story,
that's why their associations are limited to simple
feelings of fear.
As grown-ups that gazing close-up
will always remind them of the birth of death.

A busy poet

No visa is required from my language,
I obtain business contracts from verbs and nouns,
I use intermissions for interjections,
I'm a busy poet.
I lead diplomatic negotiations with binary oppositions,
I stand after a prefix — like a gentleman,
but I turn a blind eye to the past—impudent!
I check my base — I have to stand strong,
I'm a busy poet.
I practice all forms of interrelations — I'm in shape.
I rebuild the crumbed infrastructure of my body — I run.
For leisure I invest my hormones in the first girl I meet—oops!
Nothing personal, just poetry,
I'm a busy poet.
I set everyone free
from a life in the prison of ready-made answers.
It's time to be sentenced to peace!
It's time to be sentenced to love!
We deserve even worse!
Zero tolerance for petty obsessions!
I'm a busy poet.
I try to eliminate the separatism—
the separation of language (AKA the State)
and human beings (AKA human beings).
The one who speaks is always lying.
The one who writes is always
exposed by the lies he writes.

My lies are ordinary,
my poems extraordinary.
I'm a busy poet.

A television commercial

Yearning for home.

Yearning for tea.

Yearning for coffee.

Yearning for sex.

Yearning for sex in Cleopatra's bathroom.

Yearning for a television commercial.

Yearning for the second volume of psychoanalysis by

Sigmund Freud,

and the third volume of psychoanalysis by Sigmund Freud,

and the fourth volume of psychoanalysis by Sigmund Freud.

I need evolution.

I need psychological mutation.

I need for me to be Walt Whitman

and for you to be terrorists.

Need Dada.

Need Daddy.

Need the EU and the EU standards in repair works.

Yearning for fizzling,

for fine fieldfares,

for Fred and the fortress,

for *It's Far to Gurjistan*

for a furious man with black fur hat.

I need black asphalt.

I need Linda.

I need pandas.

Yearning for inclusive angels

and exclusive BBC programs.

Need to have 100 million on my private bank account
and an appointed private meeting with Miss USA.
I need coffee.
I need coffee,
a cup of coffee on wasteland islands.
Yearning for asymmetrical gods
and symmetrical friendship.
I need to know the formula for economical collapses
and for human happiness too.
I need cheap vodka
and a yacht in the Pacific.
I need The Goncourt Prize and after that
I need The Booker Prize and after that
I need The Nobel Prize as well.
I need prizes to buy a house,
to buy dolls for my wife,
to buy myself a tranquil death,
to buy a small piece of land in Paradise
where I could oversleep.

Why do I write?

I often ask myself this question
although unable to answer
and left without answers
I always write.

Thus, I write because I have no answer:
which could be the answer to this question—
an oblique stone thrown simultaneously
into the gardens of the questioner and the answerer.

Hopefully my next poem
will begin by depicting a beautiful landscape,
tottering infants in the green mall,
calmness,
complete calmness—
I will let a cute dog into the poem
for enhanced reactions
(after all, this common symbol of devotion
stimulates positive emotions),
and the poem will be doomed to be an answer,
to be as trustworthy as eyewitnesses.

I will provide poetry as evidence:
the whole poetry and nothing but the poetry.
But still, when I'm asked:
Why do I keep writing?
I fearfully stare at the humpback abyss
in between the question mark and my body.

On the author

Born in 1983, in Abkhazia, Paata Shamugia currently lives in Tbilisi and is a distinguished personality in Georgian poetry. He graduated from Tbilisi State University (faculty of philology). The author became known to a wide circle of readers thanks to his book *Anti-Tqaosani* (a wordplay on the famous Georgian medieval epic poem “The Knight in Panther’s Skin”). The book provoked much controversy and for several months was widely discussed in the Georgian press and TV, as it was boldly taking issue with the country’s most prominent literary text. Three years later, in 2010, he published his second poetry collection *Advantage*, which immediately attracted attention, but, unlike his previous compilation, did not provoke any criticism or cause a stir. On the opposite, the book received very positive reviews from critics and readers alike. In 2011 Paata Shamugia received the SABA literary award for the best collection of poems, *Akathistos*. In 2012 the art magazine *Hot Chocolate* named him Person of the Year. Currently he works as an editor for the magazine *Liberali* and writes reviews and critical essays. He is also editor in chief of the contemporary art portal *demo.ge*. Since 2018 Paata Shamugia is the president of Georgian PEN Centre. In 2014, the publishing house Intelekti has printed another challenging collection by him, *Schizosociety*, which won another SABA award and thus made Paata Shamugia the first contemporary poet in Georgia to win twice this prestigious award in the same category. His poetry has been translated into English, Russian,

French, Turkish and German and published in the Anthology of Georgian Poetry through the ages: *Ich aber will dem Kaukasos zu...*, by Pop Verlag (Germany, 2015).

O pjesniku

Rođen 1983. godine u Abhaziji, Paata Shamugia trenutno živi u Tbilisiju i jedan je od najuglednijih suvremenih gruzijskih pjesnika. Diplomirao je na Filološkom fakultetu Državnog sveučilišta u Tbilisiju. Postao je poznat širokom krugu čitatelja zahvaljujući knjizi *Anti-Tqaosani* (igra riječi s naslovom poznate gruzijske srednjovjekovne epske pjesme "Vitez u Panterinoj koži"). Knjiga je izazvala niz kontroverzi i nekoliko se mjeseci o njoj široko raspravljalo u gruzijskom tisku i na TV-u, budući da je hrabro preispitivala najpoznatiji književni tekst u zemlji. Tri godine kasnije objavljena je naredna pjesnička zbirka, *Prednost* (2010), koja je odmah privukla pažnju, ali, za razliku od prethodne knjige, nije pobudila kritike niti izazvala opću pomutnju. Suprotno tome, knjiga je vrlo pozitivno ocijenjena od strane kritičara i jednako tako čitatelja. Godine 2011. primio je književnu nagradu SABA za najbolju zbirku pjesama, *Akathistos*. Umjetnički magazin *Hot Chocolate* 2012. godine imenovao ga je osobom godine. Trenutno radi kao urednik časopisa *Liberali* i piše kritike i kritičke eseje. Ujedno je i glavni urednik portala za suvremenu umjetnost demo.ge. Od 2018. godine Paata Shamugia predsjednik je gruzijskog PEN-a. Godine 2014. izdavačka kuća Intelkti tiskala je zbirku *Schizosociety*, koja je osvojila još jednu nagradu SABA, učinivši Paatu Shamugiu prvim suvremenim gruzijskim pjesnikom koji je dvaput osvojio ovu prestižnu nagradu u istoj kategoriji. Poezija mu je prevedena na engleski, ruski, francuski, turski i njemački jezik i objavljena u Antologiji gruzijske poezije kroz stoljeća: *Ich aber will dem Kaukasos zu...* (Pop Verlag, Njemačka, 2015.).

Impresum

Goranovo proljeće

Edicija

Versopolis

Urednik

Marko Pogačar

Lektura i korektura

Ana Brnardić

SKUD "Ivan Goran Kovačić"

Zagreb, Opatovina 11

info@igk.hr

www.igk.hr

Za nakladnika

Tomislav Kosovec

Oblikovanje knjige

Tina Ivezić

Damir Prizmić

Tisak

Sveučilišna tiskara, Zagreb

Naklada

1000 primjeraka

CIP zapis je dostupan u
računalnome katalogu Nacionalne
i sveučilišne knjižnice u Zagrebu
pod brojem 001057834.

ISBN 978-953-6126-72-9

VERSOPOLIS

where
poetry
lives

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

sku^{igk}

